

Ivanček je pricapljal z blatnimi čevlji v podstrešje. Temno in pusto je bilo tam gori. A razcapanček je znal, da je tu njegov dom, in zato je otvoril škripajoča vrata. Težek vzduh je puhtil iz temne podstrešnice. Isti hip je zamijavkala mačka na strehi, kakor bi zavcvilil lačen otročiček v zibelki.

Ivanček se je zganil in poškilil v kot. Mamica je sedela sključena ob peči. Eno nogo je imela podvinjeno pod drugo, in koščeni obraz je podpirala z dlanmi; oči pa so bile krvave od solz.

„Mamica, pet krajcarjev sem naprosil!“

„Ivanček... otrok moj!“

Solze so dušile mamico, in zato je težko govorila.

„Ivanček, ali si bil tudi pri gospodu župniku?“

„Nisem.“

„In zakaj ne, otrok moj?“

„Pozabil sem. Pa pojdem sedaj, če želite.“ In Ivanček si je obrisal solze ter je stekel k župniku — k dobremu gospodu.

In prišli so gospod župnik v sobo-podstrešnico, in so usmiljeno, po vseh svojih močeh, obdarovali ubogo mamico in Ivančka-razcapančka. In potem so še enkrat stopili k mamici, pa so rekli: „Mamica, pojdite v posteljo in odpočijte si... Moj Bog, tolike bede še nisem videl dolgo let! Naj vama, uboga siromaka, vzide kmalu solnce sreče! Naj pride deček vsak dan k meni po lonček juhe ali kar se bo že dobilo. Drugdrugemu pomagajmo skozi ta solzni dol!“

Ah, kako je lepo in bogupodobno tako usmiljeno srce!

Semjonov.

Jesen se je vrnila.

Jesen se na zemljo
je zopet vrnila,
da kmeta bogato
je z vsem obdarila:

Vse žitnice polne
najlepšega žita; —
hej — glad in stradanje
kar dalje bežita!

Kozolci so polni
in polne kleti so;
težave in trudi
pozabljeni vsi so.

Nebo tudi vinca
obilo je dalo,
zato pa prepeva
vsak viničar hvalo:

„Dobrotljivi Oče,
zahvaljen nam bodi:
tam kašče so polne,
tu polni so sodi!“

Lavoslav.

